

Šelbi Bah

O VEŠTICAMA I VETRU

Priče za sva vremena

Prevela Ljiljana Arsić

Beograd, 2014.

*Andeli, Dejni, Ems, Kejtin, Kejti,
Marti i Vilu – prijateljima zbog kojih
je osnovna škola bila predivna.*

Čovek bi pomislio da, kad kreneš u borbu protiv jata ledenih grifona, moraš da imaš najbolje borce na svojoj strani. Ili barem neke sa iskustvom. Ta stvorenja – pola beloglavi orao, pola snežni leopard – nisu baš naivna. Mnoga deca bi mogla da se odbrane od njihovih ogromnih kukastih kljunova, kandži na pernatim prednjim nogama i onih na dlakavim zadnjim nogama koje se same uvlače, ali ono što zabrinjava jeste njihov dah. Svaki ledeni grifon ima tako hladan dah da bi mogao da pretvori barice u poledicu pod tvojim nogama.

Ali osmaci su sami hteli da se potuku sa jatom.

Ledeni grifoni su se skupili u krdo ispred fudbalskog gola. Ako bi neki osmak pokušao da ubode nekoga od njih, grifon bi samo nekoliko puta zamahnuo krilima i odleteo put neba. Naši momci su bili potpuno bespomoćni.

„Au! Ovo će se dobro završiti“, rekla sam.

„Zaista bi trebalo da se držimo direktorkinih naredbi“, rekla je Lina, moja najbolja drugarica. „Samo gledajte.“

„Čekaj sekund. Od ovog prizora osećam kako sav treperim“, reče Čejs, moj najbolji drug. Njegov otac Džek, važan ratnik, vodio je evidenciju koliko je zmajeva, grifona i trolova Čejs pobio na svakom zadatku. Tako da mu je degradacija u rezervnog ratnika teže padala nego ostalima.

Svi smo išli u Bajni boravak, program u kome su obučavani likovi iz bajki, gde smo ostajali svakog radnog dana posle nastave. Svi ćemo mi jednog dana preživeti svoju sopstvenu priču, a u međuvremenu vežbamo. Ponekad bismo odlazili na zadatke da se uverimo da

magična bića neće napasti nedužne posmatrače. Obično bi to značilo borbu sa zmajevima ili ledenim grifonima, čija je misija bila da ubiju nekog lika kojeg Bajni boravak još nije otkrio.

Kao ovog puta. Ranije ovog popodneva, direktorka Bajnog boravka je obavještena da su ledeni grifoni napali ženski internat na jezeru Mičigen, pa je osmacima dala zadatak. A mi sedmacy smo samo morali da pronađemo novog lika koji je napadnut.

Ta podela na starije i mlađe bila je glupa.

Poljem je zagrmeo urlik. Lavlja glava jednog čudovišta, troglavog komandanta krda, izdala je naređenje. Grifoni su prestali da se grupišu, ali to nije bilo važno. Osmacy su bili opkoljeni. Zmijaska glava se malo zanjihala napred-nazad, što je bio novi znak – tri grifona pravo na zemlju. Barica pod njima pretvorila se u led i iznenada ta stamena grupa ratnika poče da se okreće i klati, kao da su svi istovremeno i prvi put stali na rolšue.

Uzdahnula sam. Bilo je teško da se gleda.

Naravno, moglo je da se desi da neki ljudi iz internata izađu i počnu da istražuju odakle sva ta buka na fudbalskom igralištu, ali imali smo sreće. Na ostrvu Mičigen vladala je užasna magla. Samo bi povremeno, na trenutak, mogao da se vidi deo zgrada od cigle. Ako je neko od đaka ili nastavnika i čuo svu tu dreku, verovatno je pomislio da neko igra veoma važnu fudbalsku utakmicu. Jedino nisam bila sigurna šta bi pomislili o svoj toj rici, kreštanju i meketanju.

Dva osmaka se okliznuše i padoše licem na led.

Kozja glava čudovišta zameketa. Pola tuceta grifona skočiše uvis, pa se izbačenim kandžama obrušiše na svoje žrtve. Nekoliko osmaka vrisnu.

„Možemo li sada da priskočimo u pomoć?“, vikao je Čejs na Ivicu, instruktora mačevanja iz Bajnog boravka. On je takođe bio i naš zaštitnik na ovom zadatku, ali ovog puta se samo izležavao na klupama i nije bio zabrinut zbog toga što osmacy gube.

„Brajane, ti si najniži, najbrži i najspretniji. Iskoristi to kao prednost“, doviknuo je Ivica. Osmak, koji je u svojoj priči pretvoren u srndaća, istrča iz kruga. Ugurao se između dva grifona i dao se u kas koliko su ga kopita nosila, uprkos tome što su himere urlikale, meketale i šištale u znak protesta. Osmacy počеше da se bore za izlaz.

U svoj toj gunguli, jedan osmak u jarkocrvenoj jakni bio je suviše skoncentrisan na to da se ne oklizne, pa nije podigao koplje. Videvši

da je nezaštićen, jedan grifon ga uhvati kandžama za ramena i ponese ga daleko od drugara iz razreda.

„Dođavola!“ rekao je Čejs, a Lina se zagrcnu i zgrabi me za ruku. Stegla sam dršku svog mača, kao da to može nekako da pomogne.

„Pođite za Benom“, rekao nam je Ivica, pokazavši u njegovom pravcu. Klinac u crvenom je vrištao dok ga je grifon nosio preko igrališta u pravcu jezera Mičigen. „Pobrinite se da se ne udavi.“

Tako smo degradirani u spasioce.

Jurnuli smo u tom pravcu pre nego što zbog magle izgubimo Bena iz vida. Lina krenu ispred svih. Travu ispod naših nogu zamenio je pesak. Skotrljali smo se niz peščanu dinu prema obali.

Ben je ponovo zavikao.

„Jadni naivko“, rekao je Čejs. „Danas mu je drugi dan u Bajnom boravku i već ga je oteo grifon.“

Grifon o kome je reč, i koji ga je oteo, klizao se tik pored obale, pa po površini jezera.

„Ne možemo za njima preko vode!“, povika Lina.

Ovde je magla bila još gušća. Jedino što smo uspeli da vidimo bila je silueta krila od tri metra i noge koje nešto šutiraju. I još nešto dugačko i šiljato. „Bene! Još uvek imaš koplje! Upotrebi ga!“

„Pokušaj da ga uhvatiš za krila kod zglobova!“ Zatim je Čejs, dosta tiše, dodao: „Nadajmo se da nećeš slomiti vrat kad padneš u jezero.“

To mi nije palo na pamet. Možda nije čuo...

Ben je zgrabio koplje obema rukama i hitnuo ga uvis u pernate grudi. Grifon zakrešta, pa ga ispusti. Progutala sam knedlu dok sam gledala Bena kako pada. Mrzim visinu više od većine ljudi.

„Veće su mu šanse da preživi pad nego...“ Lina se trgnula jer je ogroman pljusak prekinuo. Ben je pao u vodu. Zbog magle nismo mogli da vidimo na kom mestu je upao. „... da ga grifon odnese u svoje гнездо.“

„Bene!“, viknula sam. Jurili smo preko peska u pravcu vode. „Bene! Odazovi se ako možeš!“

Nije bilo odgovora. Uхватила sam se za nos i zagledala u drugare. Nisam htela da ja budem ta koja će skočiti za njim u vodu. Bila je hladna.

Lina brzo shvati o čemu se radi i uhvati se za nos. „Bez mene!“

„Divno. Hvala vam, društvo.“ Čejs skide patike.

Suviše sporo je hodao. Imala sam prilike da vidim kako onesposobljava zmajevе mnogo brže nego što mu sad treba da otkopča opasač

od mača. „Znaš, Ben bi mogao da se udavi. U slučaju da je bez svesti“, rekla sam.

„Ma, neće. Verovatno ga je samo vetar oduvao.“

Čejs mi u ruke ugura mač, jaknu i patike, pa zagazi u jezero.

„Ja ću da proverim ovamo“, rekla sam Lini i uputila se nalevo.

Ona je otrčala udesno. „Bene!“

Magla je samo smetala svakome ko traga za dečakom koji je možda i sam otplivao do obale. Ona je prigušivala moje uzvike, a svaki udar vode o pesak zvučao je kao da Ben uz pljusak vode izlazi na plažu. Zamalo sam se zakucala u stenu, ali ga nisam našla.

Počela sam da se pitam da li su ostali imali više sreće, kad me je Čejs pozvao iz vode: „Ako ga nađete, javite mi!“

„Nije ovde“, dovikivala je Lina iz takve daljine da sam je jedva čula.

„Bene! BENE!“ Nisam zaista mislila ono što sam rekla o davljenju, ali odjednom mi ta pomisao više nije zvučala suludo. Pokušavajući da ne paničim, pažljivije sam počela da osluškujem, pored urlika himera, kreštanja grifona i talasa na pesku.

„Ovamo.“ Glas je dolazio iza mojih leđa. To definitivno nije bio Ben – bio je to glas neke devojčice. Okrenula sam se, ponovo oslušnula, i začulo se još glasnije: „Ovamo!“

Potrčala sam nazad i ugledala dve figure pored gomile kamenja koje sam pre samo minut pregledala. Dok sam stigla do njih, tamo je ostao samo Ben, a jakna mu je bila prekrivena mokrim grudvama peska.

„Našla sam ga!“, vikala sam, sva srećna.

Bljuvao je vodu, na rukama i kolenima, stisnutih očiju. Ostao je bez obe patike. Njegova spasiteljka je nestala.

„Hvala dragom bogu!“, vikala je Lina kroz maglu.

„I šta, pokvasio sam se nizašta?“, galamio je Čejs, ali je i njemu laknulo.

Ben je obrisao usta i ispustio drhtav uzdah.

„Jesi li slomio nešto?“, zabrinuto sam ga pitala.

„Možda rebra“, dahtao je Ben ne digavši pogled. Onda je još malo povratio.

Pored nas Čejs izađe iz vode. „Smisao za humor mu je netaknut. Kladim se da će ovaj preživeti.“

„Ko te je spasao?“, upitala sam Bena.

On se namršti. „Neka devojčica. Sa dugom, tamnom kosom. Odličan plivač.“

Nije zvučalo kao da je u pitanju neko ko je na zadatku. „Jesi li je prepoznao?“

„Ne baš“, reče Ben. „Možda je neka od ovdašnjih učenica.“

„Pusti ga sad, Rori.“ Čejs čučnu pored osmaka, dok je voda kapala s njega. „Mali se umorio od davljenja.“

„E to onda objašnjava onaj ogroman pljusak“, progovori neko iza nas. Adelaida, jedna od sedmakinja u Bajnom boravku koja mi se najmanje dopada. „Baš smo se pitali šta je to.“

Četiri figure su marširale niz obalu, a na ramenima su im visili lukovi i futrole sa strelama – Adelaida, Dejzi, Tina i Viki. One su bile streličarski odred sedmog razreda. Ove dve poslednje su mi se najviše sviđale. Tinin otac i Vikina majka su se upravo venčali u januaru. Dosta vremena su provodile peckajući jedna drugu koja će biti Pepeljuga, a koja ružna polusestra. Dejzi je samo radila šta god bi joj Adelaida rekla.

„Čule smo svu tu galamu, pa smo došle da vidimo šta se dešava.“ Tina se nasumice okretala na sve strane sa podignutim lukom, kao da je čula nešto u blizini. Ali to je samo bila Lina koja juri pored vode.

Čejs je pažljivo skinuo Benu njegov crveni blejzer. „Samo dva uboda od kandži, Bene. Najviše su nastradale tvoje naramenice. Kad se vratimo u Bajni boravak, sredićemo to pre nego što pođeš kući.“

„Jeste li otkrili na koga se namerila Snežna kraljica?“, pitala je Viki.

Lina odmahnu glavom i pogleda u mene. Znala je da mi se sve u stomaku uzburka na pomen tog imena.

Direktorka to nikada nije pomenula, ali svaki lik u Bajnom boravku je znao: samo jedan zlikovac komanduje armijama ledenih grifona i zmajeva – Solanž, Snežna kraljica. Tokom rata koji je trajao polovinu dvadesetog veka, gotovo da je uspela da ukloni sve koji bi joj se suprotstavili, uključujući i sve likove. Bila je zatvorena na Staklenoj planini, ali ni to je nije omelo da šalje monstrume na nezaštićenu decu.

„Jaaooooo! Potpuno sam zaboravila!“ Lina poče da kopa po mažušnom, fluorescentnoplavom rancu koji je svuda nosila sa sobom.

Zabrinula bih se kad god bi tako počela. Pošto je bila pronalazač, Linina torba sa trikovima bila je puna neobičnih sitnica, za razliku od torbi običnih sedmaka. Jednom prilikom, u Boston Komonu, najstarijem parku u Americi, dok smo isterivali trola koji je živeo ispod mosta, prošaputala je čaroliju preko zmajevih šarenih krljušti, pa se na nebu pojavio feniks veliki kao limuzina – pravi vatromet vatre i

perja. Rekla nam je da je to najbolji lajtsou koji je na brzinu uspela da napravi. Pošto trolovi ne mogu da odole lepim stvarima, garantovala nam je da će taj trik namamiti trola tačno pred nas. Što je i uspelo, ali je privuklo i ostale trolove u krugu od šesnaest kilometara.

Ljudi ne mogu da proizvode čaroliju. To je prva stvar koju vam odrasli kažu kad krenete u Bajni boravak.

Ali svako pravilo ima izuzetke, a Lina je bila jedan od njih.

To što je Lina postala čarobnjak bila je najjuvnutija stvar koja se dogodila od prošlog maja, kad smo se popeli uz čarobni pasulj za vreme Linine priče. Melodija, zlatna harfa koju smo uzeli iz džinovog sefa, naučila je Linu gomili čarolija kako bi mogla da koristi zmajeve krljušti, perje feniksa ili grivu jednoroga kao čarobne baterije. Obično bi ih Lina začarala da bi novi izumi proradili.

Melodija se probudila od Lininog kopanja po rancu. Ispružila je glavu napolje i zevnula. „Šta tražite, gospodarice?“

„Našla sam!“ Lina nam ispred nosa pobeđonosno zamahnu neakvim četvrtastim predmetom obloženim tkaninom. Ličio je na omot čitača elektronskih knjiga, ali iz iskustva sam znala da se u tvrdoj kutiji nalazi čarobno ogledalo. Bio je to M3, da budem jasnija, neka vrsta voki-tokija Bajnog boravka. „Moje čarobno mini-ogledalo.“

„Jaka stvar.“ Adelaida nije propuštala nijednu priliku da nas kritikuje. Pre Linine priče o čarobnom pasulju ona je bila Čejsova najbolja drugarica, a mi smo znali zašto. „To si izumela još za Dan zahvalnosti. Ne možeš od nas da očekuješ da se i dalje oduševljavamo.“

„A kada si ti, Adelaida, poslednji put nešto izumela?“, prasnula sam.

„Modifikovala sam ogledala.“ Linine oči su se caklile iza naočara. Očigledno da je bila suviše uzbuđena da bi je nešto povredilo. „Pokušavam da im dodam još neke moći, kako bi mogla da rade sve što mogu i smart telefoni.“

„Pisanje poruka?“, zainteresovano reče Tina.

„Tetris?“, upita Viki, impresionirana.

„Ne, ne mislim na takve stvari“, nešto tiše reče Lina.

Ostali su izgledali razočarano, pa Melani prezrivo frknu: „Sve praktične primene.“

Lina otvori M3 i promrmlja nešto na vilenjačkom jeziku. Čejs, jedini u blizini koji je govorio tim jezikom, prasnua u smeh.

Namirisala sam neki štos. „Šta je?“

„Da se nisi usudio da prevedeš, Čejse Ternlife“, upozorila ga je Melodija. „Ako to uradiš, Lina i ja ćemo te pretvoriti u nešto malo i lji-gavo. Nešto nalik salamanderu. Upravo smo usavršile takav napitak.“

Kad bi to htela, Melodija je delovala prilično zastrašujuće za nekog ko je visok svega tridesetak centimetara i bez nogu pričvršćen za zlatnu harfu. Čejse je smesta prestao da se smeje.

„Hoćeš li kasnije da mi kažeš?“, šapnula sam mu.

„Da li ti ličim na nekoga ko bi hteo da se pretvori u salamandera?“, došapnuo mi je. „Da je rekla da će me pretvoriti u žabu, razmislio bih. *Princ Žaba* nije loša priča.“

Ben se nasmejao, a onda se malo zagrcnu i još jednom povrati. Steglo mi se u grudima od sažaljenja.

„Auh“, reče Adelaida blago. „Jesi li ti to progutao pola jezera?“

Lina nagnu M3 prema Benu i onome što je povratio. Lice mu je bilo crveno gotovo kao i jakna.

„Pobogu, Lino.“ Gurnula sam čarobnu kameru nadole, možda malo grublje nego što je bilo neophodno. Paparaci su snimili dovoljno najružnijih trenutaka iz mog života, pa sam znala kako je to odvratno. „Zar moraš ovo da snimaš?“

Ali Ben se naglo uspravi. „Snimala si? Jesi li uspela sve da snimiš?“

„Kamo sreće.“ Lina uzdahnu i zavrte se oko sebe da bi okrenula M3 u pravcu borbe koju su vodili osmaci. Magla se podigla, a preko dina i polovine fudbalskog terena uhvatili smo perje koje se presijava. „Tek sam je uključila.“

„Sa koje visine sam pao?“, živo upita Ben.

„Petnaestak metara, ili nešto više“, odgovori Čejse.

„Stvarno?“ Ben se trže i ustade. Zapravo, zvučao je kao da je zadovoljan sobom.

Adelaida i Dejzi zakolutaše očima.

„Sutra ćeš biti jedna velika modrica“, rekao je Čejse, kao neko ko uzima sebi za pravo da se hvali.

„Ne vidim da je tu išta smešno.“ Glas je dopirao iz pravca jezera i bio je tako tih da se jedva mogao čuti. „Dugo je bio pod vodom.“

Svi smo se okrenuli. Neka devojčica izroni na obalu, a voda joj se slivala niz kariranu suknju i jaknu. Imala je crnu kosu, od one vrste koja se ukovrdža kad je vlažna, ali i sa takvom kosom je izgledala elegantno, a ne otrcano. Koža joj je tek počela da crni, pa je dobila

nekakav zlatasti sjaj, a veći deo njenog srcolikog lica zauzimala su svetloplave oči i duge trepavice.

Bila je prelepa. Nije bila samo lepa, već suviše slatka da bi izgledala stvarno. Kao skulptura, ili neka slika, ili retuširana fotografija.

Izgleda da nije primetila da svi zure u nju sa zapanjenim izrazom lica. Čak je i Ben zinuo od čuda. Nismo bili navikli da klinci van Bajnog boravka pristupaju našim zadacima, a posebno ne na one koji izgledaju kao manekeni iz kataloga za školske uniforme.

„Ko si ti?“ Adelaida zabaci svoju plavu kosu. To je radila samo kad je bila ugrožena.

„Zovem se Mija“, nesigurno reče devojčica dok je voda kapala s nje.

„Ti si ona devojčica koja me je spasla!“, upade Ben.

Malo se iznenadih. Mija nije ličila na spasioca.

Ohrabrena, Mija izađe iz vode i priđe Benu. Pružila je nešto duguljasto i kožno – njegovu mokasinu. „Izgubio si ovo.“

„Ma da“, reče Čejs. „To baš ima smisla. Ponovo zaroniti u jezero Mičigen da bi se spasla njegova cipela.“

U sebi sam mislila da je Čejs u pravu, ali Ben se diže na noge u stilu viteza u sjajnom oklopu. „Ona mi je spasla život. To se ne događa svakog dana.“

Jadni novajlija. Posle nekog vremena provedenog u Bajnom boravku neće biti toliko impresioniran kad mu neko spase život.

„Možda je ona lik kojeg tražimo“, rasejano reče Lina. Pažnju je usmerila na svoj M3. „Magla je suviše gusta. Ovako nećemo uspeti ništa da snimimo.“

„Možda ako se malo približimo, gospodarice?“, predloži Melodija.

„Dobra ideja!“ Lina požuri prema dinama između obale i fudbalskog igrališta.

Adelaida se okrenu prema ostalim streličarkama. „Kod koga je ono ogledalo koje nam je dala direktorka? Za test?“ I Tina i Viki pokazaše na Dejzi, koja je svoje strele ostavila po strani i posegnula za tobolcem.

Himera izuzetno glasno riknu, a ja bacih pogled u pravcu bitke – jedino što sam mogla da vidim bile su dine, magla, još magle i stranstvo raskvašene trave.

Ali i Čejs se unervozio. Uzeo je opasač od mača i zakopčao ga.

„Za test?“, upita Mija dok je prilazila Benu.

„Nije teško. Samo treba da gledaš u čarobno ogledalo i da nam kažeš šta vidiš u njemu“, objasni Ben.

Bila sam sigurna da Mija nikad ne bi posumnjala da je on bio testiran pre tri dana. „Moramo da znamo da li si li...“

„Dolaze!“ viknuo je jedan od osmaka.

Himera je galopirala posred polja koliko su je njene lavlje šape nosile, a sve tri glave je usmerila u našem pravcu.

Ispustila sam Čejsove stvari i brzo izvukla mač.

„Jaaj meni! Čudovište!“ dreknuo je Ben.

Frknuvši, Čejs je isukao svoje sečivo. „Jesi li ti to stvarno tako rekao?“

Samo jedan lik je stajao između nas i himere koja se sprema za napad, a ona je bila suviše zaokupljena svojim unapređenim M3-jem da bi izvukla mač.

Lina.

Čejs i ja smo izbili napred. Za sekund sam obuhvatila dršku mača, a telo mi se činilo suviše dalekim, kao da se neko drugi pomera umešto mene. To je bilo normalno. Imala sam čarobni mač. Svaki put kad bi se čarolija pokrenula, osetila bih navalu adrenalina.

„Imam je.“ Čejs je trčao tako brzo da je praktično klizio po pesku.

„Ti pokrivaj Linu.“

Čarolija mača me je ponela kroz dine na Lininu stranu, uz samu ivicu fudbalskog igrališta. Pogled joj je još uvek bio prikovan na M3. „Rori, moram ovo da vidim.“

„Slika je tako jasna“, dodade Melodija.

Očigledno nisu primetile himeru kako se valja po travi, nekih osam metara od nas.

„Lino, imamo društvo!“ Pokušavala sam da je cimmem nazad kroz dine. Iza streličara bi bila mnogo bezbednija.

„Ne, ne mogu da se pomeram...“ Onda je podigla pogled i praktično se našla licem u lice sa troglavim čudovištem. „Oh!“

„Ne brini. Ja ću se pobrinuti za nju.“ Čejs potrča, a himera uspori kad ga je ugledala. Njena zmijska glava je šištalala. „Aha, znaš da si gotova – zar ne, rugobo?“

Lina zamače kroz dine, pa iza streličara, pre nego što su Čejs i himera uopšte počeli tuču. Nije ona bez razloga bila najbrži trkač među sedmacima.

Kad sam stigla na pola puta do ostalih, Čejs reče: „Dodavola!“

Okrenula sam se oko sebe i podigla mač koji je podrhtavao od čarolije.

Ali Čejs nije bio povređen. Himeru poskoči od ivice trave do prve dine. Zaobišla ga je.

Pojurio je za njom. „Imam je još uvek, Rori!“

Himera se zagleda u Adelaidu, Dejzi i polusestre sa zapetim stre-lama, a zatim bliže prema vodi, odakle je Ben samo posmatrao. Usta su joj bila otvorena. Mija je nervozno izvirivala iza njega.

Novajlija nije imao ni oružje.

„Ustremila se na Bena i Miju!“ Lina je panično vikala, ali ja sam već jurila, trkajući se sa čudovištem dok je ono skakutalo po pesku.

Polusestre su se najbrže oporavile. Odapele su strele. Himerina lavlja glava je urlikala dok je pokušavala da ih izbegne i tako mi dala dve neophodne sekunde.

Neko me udari laktom u ključnu kost, neko izvan mog vidokruga, ali troglavo čudovište je jedrilo iznad nas tako blizu da mi je njen ču-pav rep zakačio vrat.

Brže-bolje sam se uspravila dok se himera dopola spustila u vodu. Njena kozja glava je ljutito meketala, a zadnje noge je savila. Bila je spremna za novi napad.

„Rori, rekao sam ti da je imam“, začuo se Čejs odnekud iza mene. Još uvek nije bio dovoljno blizu da bi mogao da je ubije.

Himera poskoči.

Klekla sam, a čarolija je ponela mač pravo u srce čudovišta. Čejsov mač je blesnuo iznad nas, a zver je ispustila neku vrstu urlika i meke-tanja. Dva komada nečega padoše na pesak i smrskase se.

Himera se srušila na plažu, na pola metra od kozje i lavlje glave. Ogromna, ali definitivno mrtva.

Lagano sam se ispravila. „Jesu li svi dobro?“

„Sećaš li se onih rupa od kandži?“ Drhteći, Ben posegnu za svojom crvenom jaknom. „Gotovo sam siguran da sada u njima ima peska. Ali“, brzo je dodao kad sam zaustila da se izvinim, „bolje i pesak nego ujed himere.“

Mija se koketno pridiže. Porub suknje joj je bio iscepan, sa crnim mrljama po ivici, ali je i dalje dobro izgledala.

Lina dotrča, grizući se za usnu.

Čejs se namršti na mene. „Koju od reči 'imam je' nisi razumela?“

Bilo mi je jasno oko čega se zapravo iznervirao. Onaj ko je ubio himeru ima najviše prava da se šepuri. Usiljeno se nasmeših. „Bio si previše spor.“

„Ipak sam je ja ubio“, rekao je.

„Nisi, ova runda pripada Rori. Kada hoćeš da obezglaviš himeru, moraš da vodiš računa o sve tri glave. A ti si jednu promašio, Čejse. Ta glava je odgrizla delić Mijine odeće.“ Melodija svojom zlatnom rukom pokaza telo. Među zubima otrovnice karirani komadić odeće lepršao je na povetarcu.

„Ali bila je već dve trećine mrtva kad ju je Rori stigla“, protestovao je Čejse, a ja sam prsnula u smeh.

„Ko ste svi vi, uopšte?“, drhtavim glasom pitala je Mija.

„U redu je.“ Ben joj steže ruku. Kladam se da bi taj gest bio deset puta prijatniji da mu prsti nisu bili umrljani krvlju. „Himera je njihov vođa. Ivica nam je rekao da se ledeni grifoni uvek razbeže pošto ona pogine...“

Nešto veličine džipa se krešćeći sjurilo iz magle. Svi automatski sagnuše glave. Osim Čejsa, koji skoči uvis i još jednom zaseče beli vrat čudovišta.

Ledeni grifon bupnu na pesak pored himere. Njegov tačkasti rep se još jednom trznu, pa se umiri.

Čejse se iskezi. „Ovog sam definitivno ja sredio.“

„Dolaze!“ Adelaida zateže luk. Tuče grifona je jedrilo preko fudbalskog igrališta prema nama. „Bože. Zar osmaci nijednog nisu ubili?“

„Trebalo bi da se razbeže. Zašto nisu počeli da beže?“, pitao je Ben, širom otvorenih očiju.

„Zmijaska glava nije pokušavala da ugrize Miju“, rekla sam kad sam shvatila. „Samo ju je obeležavala.“

Mija je teško disala. Ben ju je povukao pored sebe, što je bilo galantno koliko i beskorisno.

„Streličari, nišanite krila!“, rekao je Čejse. „Gde su koplja kad su nam potrebna?“

„Stižu!“, dovikivao je neko odozdo sa plaže.

Izuzetno je teško trčati sa kopljem, a ne ubosti onoga ko trči pored tebe, ali sedmci kopljanici – Zajpsovi i Pol Stokton – uspeli su u tome. Veoma impresivno, kad se ima u vidu da je Pol bio u Bajnom boravku samo par meseci.

„Vas dvoje čuvajte njih.“ Čejse pokaza prstom Bena i Miju. „Na nju se namerila Snežna kraljica. Rori, ti ćeš im pomoći. A vas dvoje preostalih pomoći ćete meni da dotučem grifone koje su streličari oborili.“

„Jasno.“ Nešto pored mene zaleprša. Zavrteh se oko sebe, a srce mi je sišlo u pete. „Dolaze još tri! Iz pravca jezera.“ Bili su blizu, svega

tridesetak metara od nas, pa petnaest... Kretali su se tako brzo da su krilima rasterivali maglu.

Podigla sam mač, ali u poslednjem trenutku sva tri grifona popadaše u jezero i napraviše ogroman talas koji nas je zasuo po glavi.

Zagrcnula sam se od vode.

Kad sam otvorila oči, grlo sam izgrebala kašljući, a jedan grifon je bio na tri metra od mene. Klekao je i širio svoj ledeni dah preko barice. Naglo sam krenula napred, obema rukama zamahujući mačem, kao da je bejzbol palica, i smakla mu glavu sa pernatih ramena, ali bilo je prekasno – obala je već bila zaleđena. Grifoni su pokušavali da nas prevare na isti način kao i osmake.

Na njihovu nesreću, mi sedmaci smo imali više iskustva u bitkama na ledu. I imali smo čarobnjaka.

„Ja ću se pobrinuti za to!“ Široko razmaknutih stopala, Lina je opet kopala po rancu.

Brzo i pažljivo se klizajući, kao da imam klizaljke na nogama, žurila sam u pravcu bitke, opet triput sporije nego što je normalno.

Streličari zategnuše lukove. Na osnovu kreštanja iznad naših glava, zaključila sam da su njihove strele pogadale ciljeve.

„Pazi ovamo, dignite ruke ako želite šiljke na patikama!“ Melodija je nadjačavala krike grifona. „Moramo da znamo koliko nam je zmajevih krljušti potrebno!“

„Svima su nam potrebni.“ Čejs skoči grifonu na leđa dok je ovaj mahnito lepršao krilima izrešetanim strelama, tri metra iznad peska. Ubo ga je u vrat i odskočio pre nego što je mrtvi grifon pao na zemlju. Jednog dana moraće da me nauči da skačem tako visoko. „I koji će kreten da diže ruku za vreme bitke?“

Ben sa osećajem krivice spusti ruku koju je bio podigao.

Lina izvadi nešto što je ličilo na tri minijaturna kompakt-diska, obojena u zelenu i zlatnu boju, pa naglas izgovori još jednu čaroliju na vilenjačkom jeziku. Dok je u rukama gužvala zmajeve krljušti, na đonovima svih sedmaka počeše da izbijaju šiljci.

„Hvala, Lino.“ Ponovo sam mogla da trčim. Pojurila sam pravo prema novajlijama.

Koplje Kevina Zajpsa ostalo je zabodeno ispod mrtvog ledenog grifona. Iz sve snage se trudio da ga oslobodi, bacajući besne poglede u pravcu Bena i Mije, ali još tri pripadnika jata su počela da se približavaju.

Vratila mi se vrtoglavica. Sagla sam se ispod najbližeg grifona i zamahnula po njegovom trbuhu, gde su smeđa pera smenile leopardove šare. Vrisnuo je iznad mene, ali kad se okrenuo, već sam se bila pomerila. Probola sam sledećeg u rebra, ali kada je ovaj razjapio čeljusti ka meni, izmakla sam se u poslednjem trenutku. Onda je on pao na prvog.

Treći je otvorenog kljuna leteo prema meni i uhvatio moje sečivo. Super. Naravno da sam gubila od pametnog grifona.

Zamahnula sam nogom u njegov vrat, nadajući se da će odustati, ali šiljci na mojim patikama jedva da su zakačili poneko pero. Grifon se trznuo, gotovo me oborivši s nogu, no utom mu se u čelo zari strela.

„To!“ Tina je viknula iza mene, sa lukom u ruci, dok je grifon padao. „Jesam li ja to sredila poslednjeg?“

Iznenadeno sam podigla pogled. Zaleđena plaža bila je prekrivena sa sedamnaest pernatih leševa, a iz većine su virile strele.

„Već je gotovo?“, rekao je Ben, koji je još uvek klečao ispred Mije. Usta je pokrila obema rukama, bleđa u licu.

Iznad njih je bešumno leteo još jedan grifon, gotovo dovoljno brzo, ali je Pol bacio koplje, nišaneći pernate grudi. Krilima je udario u vodu uz pljusak.

„Ovo je bio poslednji“, rekao je Pol, smešeći se.

Iz magle se pomoli neki osmak. Kenet, njihov najbolji borac. Bio je besan. „Nijednog nam niste ostavili?“

Bacih pogled na Miju. Otkako smo se vratili u Bajni boravak, njeno prelepo lice bilo je mirno. Gledala je pravo, iako se grupica dečaka gurkala za privilegiju da hodaju pored nje. Ili nije primećivala, ili se odlično pretvarala da ne primećuje.

Definitivno je bila manje uplašena nego što sam ja bila kad me je prvog dana umalo ubio jedan zmaj. Možda je bila u šoku – ili je i dalje imala osećaj da sanja. To su bile normalne reakcije kad shvatiš da je čarolija stvarna.

Narednog dana, kad je Ivica na osnovu testa sa ogledalom potvrdio da je i ona lik, činilo se da nije toliko znatiželjna u vezi sa činjenicom da se našla u čarobnom popodnevnom programu.

Jedva da je uputila pogled u pravcu Drveta nade, živom hrastu od tri sprata, čije su se grane spuštale do zemlje pa se ponovo savijale put neba. Nije čak ni pogledala stotine raznobojnih vrata koja se pružaju duž spoljnih zidova igrališta. Možda bi joj bila interesantnija kad bi znala da ta vrata čine sistem vrata Bajnog boravka. Gotovo svaka od njih vodila su do drugog grada u severnoj Americi.

Postavila je samo jedno pitanje dok smo dolazile iz Viskonsina: „Šta hoće ta Snežna kraljica od mene?“

Niko joj nije odgovorio.

Lina i ja smo se namestile pored Viki na pretrpanom kožnom kauču, u hladu ispod lišća Drveta nade. Grifon je ugrizao Viki za podlakticu. Ona je jedina među sedmacima malo krvarila, ali rana nije bila ozbiljna, samo je bolela. Njeno pegavo lice bilo je uplašeno, i nije ni pipnula čokoladni kolač koji smo joj doneli sa stola obilja.